

"Η διαδρομή της βιοτικής ιστορίας των ανθρώπων συνιστά μια

γιγαντιαία ακολουθία συμπεριφορών ποικίλης περιοδικότητας" η οποία "χαρακτηρίζεται από την κεντρικότητα των κινήτρων και των παρωθήσεων, την εξαιρετική ποικιλία των στόχων και τις αμφισθενείς συνέπειές τους επί της σωματικής και ψυχικής υγείας τους", όπως αναφέρει ο πρώτος... απελθών Αν. Καθηγητής Ψυχιατρικής Π. Ουλής, στο μνημειώδες εγχειρίδιο Κλινικής Ψυχοπαθολογίας που συνέγραψε. Σταχυολογώντας από επόμενο κεφάλαιο του ίδιου πονήματος αναγνωρίζουμε πως "ποικίλλα περιβάλλοντα διαβίωσης του ατόμου πυροδοτούν την εκδήλωση ποικίλλων ψυχικών - βιωματικών και συμπεριφορικών προδιαθέσεων του", με αναφορά στον πρώην Πρόεδρο των Ηνωμένων Πολιτειών Bill Clinton, του οποίου "η γυναικοκατακτητική προδιάθεση πυροδοτούνταν και εκδηλώνονταν σταθερά τόσο σε ξενοδοχεία του Arkansas όσο και στο Oval Office του Λευκού Οίκου".

Το ίδιο, ακριβώς, φαίνεται πως συνέβαινε και με τον πρώην Πρέσβη της Βενεζουέλας στην Αθήνα. Φρανκλίν Ραμόν Γκονζάλες, ο οποίος παρενοχλούσε σεξουαλικά τις υπαλλήλους, των Πρεσβειών της χώρας του τόσο στην Ελλάδα, όσο και στο Μοντεβιδέο της Ουρουγουάης. Μόνον που ο Bill Clinton πλήρωσε βαρύ

τίμημα για τις σεξουαλικές του παρωθήσεις οι οποίες τον οδήγησαν σε ανάρμοστες επαφές με τη νεαρή και ασκούμενη -τότε- στον Λευκό Οίκο Monica Lewinsky, απολογούμενος δημόσια στα θεσμικά όργανα του αμερικανικού πολιτεύματος και κινδυνεύοντας να εκπέσει από τον Προεδρικό θώκο του Πλανητάρχη, παρότι είχε εξασφαλίσει τη συναίνεση της υφισταμένης του.

Αντίθετα, ο Ραμόν Γκονζάλες, μπορούσε να μετέρχεται ατιμώρητος τη σωματική και εργασιακή του ισχύ ώστε να παρενοχλεί ανενόχλητος, στα όρια, μάλιστα, του βιασμού, τις -μη συναινούντες- υπαλλήλους των Πρεσβειών όπου τοποθετούνταν για να εκπροσωπεί -υποτίθεται- τη χώρα του. Την ίδια στιγμή, ο σημερινός Πρωθυπουργός επικοινωνούσε, με τη θεσμική ιδιότητα του τότε Αρχηγού της Αξιωματικής Αντιπολιτεύσεως, δι' επιστολής, με τον ιδεολογικά ομογάλακτό του, Πρόεδρο της Βενεζουέλας, Νικολάς Μαδούρο, συγκαλύπτοντας τις σεξουαλικές επιθέσεις του Βενεζουελανού διπλωμάτη, κάτω από χλιαρές επισημάνσεις παρέμβασης και συντροφικές διαβεβαιώσεις περί "πολιτικής ωριμότητας" που επεδείκνυε το προσωπικό της Πρεσβείας, μη λαμβάνοντας τα προβλεπόμενα μέτρα δημοσιοποίησης της αήθους συμπεριφοράς του Επικεφαλής της Διπλωματικής Αποστολής της Βενεζουέλας, ώστε το όλο θέμα να μην σπεύσουν να "το εκμεταλλευτούν στο έπακρο τα συστημικά μέσα ενημέρωσης, για να βλάψουν την Αριστερά τόσο στη Βενεζουέλα, όσο και στην Ελλάδα".

Λες και το ιδεολογικό θέσφατο της Αριστεράς -και εν προκειμένω του Τσαβικού προσωπολατρικού απομονωτισμού και της Μαδουριανής εκδοχής του "αντάρτικου των ζωοτροφών" υπέρκειται της γυναικείας και της ανθρωπίνης αξιοπρέπειας και δικαιούται διπλωματικά επιστολόχαρτα συγκάλυψης και συγχωροχάρτια ασυλίας ελέω πολιτικής συγγένειας.

Παρουσιάζει ιδιαίτερο ενδιαφέρον η αντιδιαστολή των μηνυμάτων της εκστρατείας για την καταπολέμηση της σεξουαλικής κακοποίησης και της παρενόχλησης των γυναικών, με τα οποία καλούνται τα θύματα να μην ενδίδουν στη σιωπή της ντροπής και της ανοχής, με τη στάση του σημερινού Πρωθυπουργού ο οποίος, μετερχόμενος την τότε θεσμική ιδιότητά του, επιχειρούσε να χειρισθεί ένα θέμα ποινικών και διπλωματικών προεκτάσεων, ως εάν επρόκειτο για ζήτημα συντροφικής αλληλεγγύης αδελφών ριζοσπαστικών κομμάτων. Ένα ζήτημα το οποίο όφειλε να εξαντληθεί αποσιωπούμενο εντός των μυστικών διμερών διαύλων και των ιδεολογικών κόλπων της Αριστεράς. Κόλποι οι οποίοι έπρεπε, πάση θυσία να κρατηθούν απαραβίαστοι από τα συστημικά ΜΜΕ που караδοκούν για να διαβάλουν το ηθικό πλεονέκτημα της Αριστεράς. Οι παραβιάσεις της αξιοπρέπειας και οι εκμεταλλεύσεις που υπέστησαν οι γυναίκες υπάλληλοι της πρεσβείας, μπορούν να περάσουν στο δεύτερο πλάνο, μιας "πολιτικά ώριμης",

κατά τον κ. Τσίπρα σιωπής, αρκεί να παραμείνει άμεμπτος η εικόνα των διεθνών δεσμών του ΣΥΡΙΖΑ με το πρότυπο και ιδεολογικά ομότροπο καθεστώς της Βενεζουέλας.

Την ώρα που γράφεται αυτό το άρθρο, ανακρίνεται από τις αρμόδιες αρχές ο άρτι συλληφθείς "Δράκος του Αμαρουσίου" ο οποίος -σύμφωνα με τις κατηγορίες- ευθύνεται για σωρεία σεξουαλικών επιθέσεων σε ανυποψίαστες γυναίκες, στην υπόγεια διάβαση κοντά στο Ολυμπιακό Στάδιο. Ίσως, στο ίδιο κρατητήριο, να είχε θέση και ο "ζωηρός" πρώην Πρέσβης της Βενεζουέλας, αντί να απολαμβάνει, μαζί με τη διπλωματική του ασυλία και την, εκ της επαναστατικοϊδεολογικής συγγένειας, πολιτική ασυλία και σιωπηρή προστασία του κ.Τσίπρα.

Ο τόσο σκληρά εκμεταλλευόμενος το γυναικείο σώμα δυτικότροπος καπιταλισμός, ο οποίος υποθάλπει την εκπόρνευση, τη διαφημιστική εκχρημάτιση και την πάσης φύσεως εμπορευματοποίηση του γυναικείου κάλους, δεν δίστασε, έστω και υποκριτικώς, επιδείξας υπερβάλλοντα ζήλο, να καθίσει στο σκαμνί ορισμένους από τους ισχυρότερους ταγούς και εκφραστές του, όπως ο Dominique Strauss Kahn και ο προαναφερθείς Bill Clinton, όταν αποδείχθηκε πως αυτοί ήταν ιδιαίτερα ανίσχυροι απέναντι στις σεξουαλικές τους παρωθήσεις και στην εκτόνωσή τους μέσω ανάρμοστα ετεροβαρών σχέσεων με υφισταμένες γραμματείς και καμαριέρες.

Αντίθετα, η μονίμως ηθικώς πλεονεκτούσα λατινοαμερικανογενής και -οψίμως- και νοτιομεσογειακή, αριστερά δεν δείχνει να φείδεται διμερών συγκαλύψεων, ακόμη και στο επίπεδο της πρεσβευτικής εκπροσώπησης -ουτε κάν, δηλαδή, σε αυτό των πρωτοκλασσάτων ηγετών- προκειμένου να μη δει τις φενακισμένες επιταγές εργασιακής ισότητας και πλατιάς αλληλεγγύης που μονοπωλιακώς ψευδοευαγγελίζεται, να γίνονται συκοφαντική βορά των ξεπουλημένων στο κεφάλαιο Μέσων Μαζικής Ενημέρωσής.

Δεν εμπίπτει, ούτε στους σκοπούς του συγκεκριμένου άρθρου, ούτε στις ορίζουσες του δημοσίου λόγου και σχολιασμού η προσπάθεια για να ερμηνεύσουμε το κατά πόσον οι καθ'έξιν σεξουαλικές παρενοχλήσεις του πρώην, εν Αθήναις, Βενεζουελανού Πρέσβως, του Dominique Strauss Kahn και του Bill Clinton, θα μπορούσαν να ταξινομηθούν στις συμπεριφορικού τύπου εξαρτήσεις, ως πολλαπλές, επαναλαμβανόμενες σεξουαλικές πράξεις, οι οποίες έχουν αρνητικές επιπτώσεις τόσο για τα ίδια τα άτομα, όσο και για το περιβάλλον τους. Ελάχιστη σημασία έχει αν ο Ραμόν Γκονζάλες θώπευε παρά τη θέλησή τους και επιχειρούσε

να βιάσει τις υπαλλήλους του, εντός, μάλιστα, των πρεσβευτικώ ν ενδιαιτημάτων, λόγω διαταραχής έντονης σεξουαλικής επιθυμίας. Όύτε αν ο Dominique Strauss Kahh πλήρωσε με την απώ λεια του γαλλικού προεδρικού χρίσματος την καταναγκαστική σεξουαλική συμπεριφορά του, η οποία τον ώ θησε στη μοιραία παρενόχληση της καμαριέρας. Η εξάρτηση από το σεξ, έστω και αν δεν αποδόθηκε ποτέ στον Bill Clinton, σημάδεψε ανεξίτηλα την υστεροφημία του, με τον κιτρινισμένο λαϊκισμό των πούρων και των προεδρικώ ν λεκέδων να σπιλώ νει το πολιτικό του έργο και να αποδομεί αισθητά την χαρισματικότητά του.

Για τους ίδιους λόγους, δεν θα προχωρήσουμε εδώ , ούτε στην ψυχοπαθολογική ανάλυση του «Δράκου του Αμαρουσίου». Θα τονίσουμε, όμως, πως ο τελευταίος συνελήφθη από τις αστυνομικές αρχές επειδή τα θύματά του, σε αντίθεση με τις κοπέλες της Πρεσβείας της Βενεζουέλας, επέλεξαν να μιλήσουν. Ο επίδοξος βιαστής της υπόγειας διάβασης εντοπίστηκε χάρη στις φωνές του τελευταίου από τα θύματά του, το οποίο κατόρθωσε να αποσπάσει από το στόμα της τη μονωτική ταινία με την οποία επιχειρούσε να κατασιγάσει το αδίκημά του ο δράστης. Πρόκειται για την αναλογικώ ς ίδια φιμωτική ταινία θεσμικής μόνωσης και ενδοαριστερής παρασιώ πησης, με την οποία οι κύριοι Τσίπρας και Μαδούρο επεχείρησαν να αμπαλάρουν την ανάρμοστη και ποινικώ ς κολάσιμη συμπεριφορά του Πρέσβως της Βολιβιανής Δημοκρατίας της Βενεζουέλας, προτού τον στείλουν πίσω στη Βενεζουέλα, όχι για να τιμωρηθεί, αλλά για να ανταμειφτεί απλόχερα με νέες κρατικές θέσεις.

Η σεξουαλική παρενόχληση και κάθε σεξιστική προσβολή της γυναικείας αξιοπρέπειας δεν δύναται να λαμβάνει το οποιοδήποτε πολιτικό ή ιδεολογικό πρόσημο αποσιώ πησης ή δημοσιογραφικής και πολιτικής εκμετάλλευσης. Το στερεότυπο της πτωχής – πλην τίμιας, εργαζόμενης που παρενοχλείται σεξουαλικώ ς από τον ισχυρό, καπιταλιστή, προϊστάμενό της, είναι ακόμη ένα από τα στερεότυπα της αριστεράς που, εξαιτίας της αναξιοπρεπούς συμπεριφοράς του Διπλωμάτη από την επαναστατημένη Βενεζουέλα και του προτρεπτικού σε παρασιώ πηση περιεχομένου της επιστολής του κ. Τσίπρα, καταρρέει και αυτό, μαζί με τις υπόλοιπες αυταπάτες με τις οποίες τροφοδότησε τον ελληνικό λαό ο κ. Πρωθυπουργός. Μόνον που, λόγω επικαιρότητας, αυτό το καινούριο, αριστερό, παραμύθι εκ Βενεζουέλας, μας αποκαλύπτεται μαζί με τον Δράκο από το Μαρούσι....

Χρίστος Χ. Λιάπης MD, MSc, PhD
Ψυχίατρος-Διδάκτωρ Παν/μίου Αθηνών